

ALUMNI ACHTERAF

Na de nodige banen als apotheker in loondienst en docent verlangden ze allebei naar vrijheid en autonomie. De ene farmaceut begon een eigen apotheek, de andere werd paarden- en emotiecoach.

✍ ELLIS ELLENBROEK

GEORGE AMOFA (52)

www.apotheekoosterparkgroningen.nl

STUDIE farmacie 1995-2001 **IS** apotheker Oosterparkwijk Groningen **HUISHOUDEN** echtgenote Linda (43), dochters van 5 en 4; dochter van 23 met zijn overleden eerste vrouw Heidi; zoon van 15 uit een andere relatie **HUIS** eengezinswoning in de wijk Kardinge, Groningen **INKOMEN** betaalt zichzelf volgens de apothekers-cao

‘Alles wat God voor mij gepland heeft zal plaatsvinden. Dat geloof ik. Maar dat betekent niet dat ik stil kan blijven zitten. Je moet bezig zijn als mens. Ik doe dan ook van alles, naast mijn werk als apotheker. Ik maak muziek, als

drummer en percussionist, bij allerlei gelegenheden. En ik heb *soccer* tot *soccer* opgezet, waarbij Groningse amateurclubs voetbalschoenen en -kleding inzamelen voor kids in Ghana. In Ghana, waar ik vandaan kom, voetballen veel kinderen op blote voeten, met het risico op infecties. In 1993 was ik met vakantie in Nederland. Scouts van FC Zwolle zagen mij toevallig voetballen en boden mij een contract aan. Ook door FC Groningen werd ik gescout. Maar profvoetballer worden was niet mijn droom. Ik wilde farmacie studeren. Na de propedeuse farmacie zei de studieadviseur dat zij meer een arts in mij zag. Huisarts of kinderarts, ik denk omdat ik een sociaal figuur ben. Ik heb een paar geneeskunde-colleges gevolgd en een practicum, maar dat aan mensen zitten vond ik niks. Ik was destijds ook bang voor bloed. Ik vind de scheikunde die er bij farmacie komt kijken leuk. En ik heb plezier in het zoeken naar alternatieven voor patiënten, als een bepaald medicijn niet leverbaar is. Na de studie ging ik aan de slag in de toenmalige apotheek aan de Astraat. In het weekend was ik achterwacht-apotheker bij Apotheek Hanzeplein, tegenover het UMCG. Daarnaast was ik praktijkbegeleider voor laatstejaars RUG-farmaciestudenten. Ik had drie banen. In 2002 kwam ik fulltime in dienst bij Apotheek Hanzeplein. Ik ben daar tot 2015 gebleven. Door een reorganisatie ben ik weggegaan. De vergoeding die ik meekreeg heb ik gebruikt om voor mezelf te beginnen. In de Oosterparkwijk. Daar was nog geen apotheek. In een maand of zes had ik een pand en de hele zaak op poten. Dankzij allerlei hulp die op mijn pad kwam. Ik denk dat ik hier blijf tot mijn pensioen. Het mooie van een eigen apotheek is de vrijheid die ik heb als ondernemer. Soms komen er mensen die om welke reden dan ook de medicijnen niet kunnen betalen. Dan kan ik zeggen: “Hier, neem maar mee.” In loondienst kan dat natuurlijk niet.’

KIM PILON (45)

www.paardenwijsheid.nl

STUDIE farmacie 1998-2005 **IS** paarden- en emotiecoach en hbo-docent farmacie **HUISHOUDEN** echtgenoot Erik Ludden (48), RUG-alumnus farmacie (2002); zoons van 11 en 9 **HUIS** woonboerderij in Eelde **INKOMEN** ca. 25.000 euro bruto per jaar (uit 2 dagen loondienst per week) plus 15.000 euro winst uit onderneming (2024)

‘Mijn vader was apotheker. Een oom was kinderarts. Die oom was nooit thuis met Kerst, mijn vader wel. Dat bepaalde mede mijn keus voor farmacie. Ik had verschillende banen als docent en als apotheker, soms ook

tegelijk. In 2019 belandde ik in een burn-out. Daar is helaas geen pilletje voor! Ik was gedwongen de oplossing in mijzelf te zoeken. Ik werkte in het UMCG en heb na mijn herstel die baan weer opgepakt. Maar tijdens corona kwam ik er achter dat ik het werk helemaal niet leuk vond. Zoveel computerwerk. Ik nam ontslag. Inmiddels geef ik twee dagen in de week les op een hbo in Utrecht. Dit naast de paardencoachingspraktijk. Ik besloot het gewoon te proberen, die praktijk. Ik coach mensen met behulp van 20 IJslandse paarden die grotendeels van mijn moeder zijn. Mijn ouders wonen vier huizen verderop. Ik ben met paarden opgegroeid. Paarden zijn zo sensibel en oordeelloos. Ik werk op twee manieren. Of de cliënt en ik gaan met een concrete vraag naar de paarden toe. Of we kijken eerst wat de paarden doen en gaan daarna in gesprek. In de basis wil iedereen zelfliefdie voelen stromen en de stem van zijn ziel horen. Daarbij horen vragen als: Hoe kan ik meer ontspannen? Wat vind ik leuk? Hoe kan ik de dingen doen die bij mij passen? Hoe neem ik regie? Als coach werk ik toe naar een verruimend moment. Ik wil natuurlijk niet dat iemand er een trauma bij krijgt. Neem bijvoorbeeld de cliënt die zich snel afgewezen voelde. We waren nog niet in het weiland of de hele kudde kwam in draf naar ons toe. Helemaal uit de verte. “Hallooooo!” Toen liepen ze weer weg. Ik vroeg mijn cliënt hoe dat voor haar was. “Ik ben blijkbaar niet interessant, want ze gaan weer weg”, zei zij. Ik merkte op dat ik het anders zag en dat ik nog nooit had meegemaakt dat de kudde de moeite nam helemaal vanuit de achterste wei te komen rennen, om gedag te zeggen. Toen ik de overstap naar werken met paarden maakte was ik wel een beetje huiverig hoe mijn naaste omgeving zou reageren. Maar iedereen was allang blij dat ik weer wat vrolijker was. De voldoening die ik uit dit werk haal is onbetaalbaar.’